

D R E P T U L

LEGISLAȚIUNE—DOCTRINA—JURISPRUDENȚA—ECONOMIE POLITICĂ

APARE ODATA PE SĂPTĂMÂNĂ SUB CONDUCEREA D-lor

C. G. DISSESCU

V. ATHANASOVICI, PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, ALEX. CERBAN, G. MEITANI,
N. POLIZU-MICȘUNEȘTI, C. HAGI-THEODORAKY

SILIU RĂDULESCU
SECRETAR DE REDACȚIE

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

D-r D. Singer.—*Contrabanda Vamală după Jurisprudența Ardealului.*

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ.—*Inalta Curte de Casație și Justiție, Secțiuni-Unite.*—Revizuire.—Decisiunile Curții de Casație.—Dacă pot fi atacate cu revizuire (Maria Micheru cu Ministeru de Finanțe).

Secția III.—Societăți comerciale.—Adunări generale.—Aprobarea Bilanțului.—Dacă implică ratificarea operațiunilor efectuate de administratori. (Stelian Tepeș cu Banca Comerțului din Văleni de Munte).

Trib. Iași Secția I.—Execuțiune silită.—Contestație.—Motive de fond.—Invaliditatea titlului. (Isach Gratz cu Michel Hersch Manasse).

Trib. Dâmbovița, s. II.—Promisiune de înzestrare.—Părinți.—Copii.—Obligație naturală.—Executare voluntară. (I. Nica și alți cu P. Stănescu).

CONTRABANDA VAMALĂ

DUPĂ

JURISPRUDENȚA ARDEALULUI

Prin Decretul-lege No. 3466 din 12 August 1920, publicat în *Monitorul Oficial* No. 95, s'a extins și în ținuturile alipite dispozițiunile legii vamale a vechiului regat.

Această măsură de unificare a fost dictată în primul rând de interesele economice ale țării, care firește cereau un regim unitar pe întregul teritor al Statului, iar în al doilea rând, de interesul rezolvirii unificării valutei.

Hotărându-se retragerea monedei vechi de hârtie de pe teritoriile alipite s'a născut nevoia de a găsi mijloacele cele mai eficace pentru înlăturarea posibilității importului acestui fel de monedă (coroane, ruble) din statele vecine, în scopul de a evita deprecierea valutei proprii printr'o inflație a acelei monede.

În ce privește Ardealul, decretul referitoare la regimul vamal, care au fost menținute în vigoare, nu conțineau dispozițiuni și măsuri prohibitive des-

tul de severe, cu cari s'ar fi putut atinge scopul arătat mai sus.

În schimb, legea generală a vămilor din vechiul regat cu decretul-legei complementare, aduse ulterior, cuprindeau atât dispozițiuni cât și sancțiuni potrivite în contra contrabandelor așteptate.

Astfel fiind, introducerea legilor vamale din vechiul regat în părțile alipite a fost în principiu o măsură necesară și utilă.

Dar puțin timp după ce s'a făcut unificarea, s'a putut constata, mai ales în Transilvania, o neliniște vie, deoarece o serie de neajunsuri au eșit la iveală, neajunsuri cari au sfârșit să preocupe pe factorii conducători ai Ardealului.

Prin aplicarea ei legea generală a vămilor a devenit în mâna organelor vămii o armă formidabilă, de care s'a uzat în mod excesiv. Funcționarii vamali în zelul lor de a descoperi contrabande cu tot prețul, au mers prea departe. În multe cazuri s'a exagerat, astfel că au fost calificate drept contrabande faptele unor oameni simpli, locuitori la graniță, fapte care se datorau pe de o parte ignoranței ordinelor și instrucțiunilor nepublicate, și pe de alta împrejurării că proprietățile lor erau cuprinse pe două teritorii.

Procese-verbale se dresau, confiscările se făceau, ba presupuși contravenienți au fost înaintați parchetului în cazuri când contrabanda nu exista de cât în imaginațiunea constatătorilor.

La un moment întreaga opinie publică a Ardealului a fost alarmată prin modul extrem de drastic și necruțător cu care procedau agenții vamali.

Consecințele au fost cu atât mai grave cu cât, dispozițiunile severe ale legilor vamale nefiind cunoscute până la acea dată în Transilvania, publicul n'a știut cum să se apere chiar în cazurile când nevinovăția era evidentă, deoarece prescripțiunile legii vamale referitoare la constatarea contrabandei, la termene de recurs, etc. erau cu totul neobișnuite față de sistemul legilor și procedurii cu cari au fost de-

prinși până atunci locuitorii acestor teritorii. De multe ori procesele-verbale ale agenților vamali, cu confiscările și amenzi exorbitante, au rămas definitive numai din cauză că contravenienții n'au cunoscut mijloacele de apărare și nu numai publicului profan, ci și juriștilor provinciilor alipite aplicarea și interpretarea legilor vamale constituia o problemă foarte greu de rezolvat.

Juriștii și chiar judecătorii se găseau cu totul desorientați și nu știau cum să-și îndeplinească datoria în procesele de contrabandă vamală.

Ce confuzie domnea în lumea juridică a Ardealului, ne arată elocvent un caz tipic, care s'a ivit în ședința publică ținută în 21 Iunie 1921 la Tribunalul Târgu-Mureș, cu prilejul judecării unui proces de contrabandă. Nici complectul tribunalului, nici părțile nu știau după ce norme să procedeze. Astfel, în afară de doi reprezentanți ai fiscoi, a mai fost citat și Ministerul public, care s'a retras însă neputându-i se lămuri rostul citării sale la acea ședință.

Iar pe de altă parte, cei doi reprezentanți ai fiscoi au pus concluzii contrare, unul susținând că nu se poate aplica în Ardeal legea generală a vămilor, căci n'a fost publicată în *Gazeta Oficială*, declarând chiar că se dezistă de acțiune, iar celălalt a susținut teza contrarie. Tot în aceeași ședință a intervenit și șeful siguranței locale care printr'o adresă oficială a cerut președintelui tribunalului să se recuze, ceea ce a provocat o plângere din partea președintelui contra acestei imixțiuni. Intr'o astfel de atmosferă de desorientare generală s'a pronunțat sentința în menționatul proces. Mai mult, după pronunțarea sentinței unul din membri, care făcuse opinie separată, nescotind dispozițiunile procedurale din Ardeal, și-a citit opinia sa în ședința publică cu toate că a fost oprit formal de președinte.

Mai sunt și alte exemple. Alte Tribunale aplicau procedura uzitată în vechiul regat, ca și cum legislațiunea ar fi deja unificată (vezi sentința Tribunalului Sibiu pronunțată în 25 Februarie 1921, *Curierul Judiciar* No. 34 din 2 Octombrie 1921), pe când cea mai mare parte din tribunale aplicau procedura civilă din Transilvania.

Toate acestea sunt simptome caracteristice cari trădează chaosul ce a domnit în această materie. Juriștii, mai cu seamă avocații din Ardeal, la intrunirea barourilor au pus pe tapet chestia proceselor de contrabandă și au arătat ce prejudicii se cauzează părților prin nesiguranța în aplicarea legilor vamale.

De aceea suntem de părere că după doi ani și jumătate dela introducerea legilor vamale ale vechiului Regat și în Transilvania, a sosit timpul ca să se clarifice această chestiune.

În presa juridică, cu toate că s'au semnalat ici co-

cazuri discutabile, până acum nu s'a dat chestiunii atențiunea care a fi meritată. O lămurire în această direcțiune ar fi putut servi simțitor pentru înlăturarea unei stări de lucruri care a contribuit mult la nemulțumirea publicului din Ardeal.

Ținem să accentuăm că nu i s'a dat până acum destulă atențiune singurului factor care e menit de a regula jurisprudența Ardealului. Dacă s'ar fi cunoscut publicându-se pe larg deciziunile Curții de Casație, secția Transilvăneană, în această materie, lumea juridică din Ardeal ar fi fost complet edificată. Secția Transilvăneană a Curții de Casație s'a pronunțat mai de multeori în chestiuni principale. Vom încerca de a arăta din conținutul acestor deciziuni cum sunt soluționate acele chestiuni cari au cauzat dificultatea principală la instanțele Ardealului.

Spre exemplu, art. 215 din Legea generală a vămilor a dat cel mai mult de lucru juriștilor din Ardeal. Dispozițiunile acestui articol și anume că «procesele verbale după ce vor avea și aprobarea administrațiunii superioare a vămilor vor face probă în justiție până la înscrierea în fals» lipsesc cu totul din procedura civilă a Ardealului. E drept că și în procedura civilă din Ardeal se face distincțiune între acte publice (§ 315 proc. civ.) și acte particulare. Un act public are forță probantă completă, dar conform § 316 a proc. civ. contra-probă e permisă. Mijlocul de atac e nu numai înscrierea în fals, dar și orice alte mijloace de probă. Va să zică în Ardeal nu există un act public căruia i s'ar putea atribui o forță probantă atât de absolută pe care o conferă art. 215 proceselor-verbale dresate de agenții vamali. Cu atât mai ciudat li s'a părut juriștilor din Ardeal că tocmai agenții vamali, care sunt interesați și materializește în urmărirea contrabandelor, să se bucure de un privilegiu de care nu se bucură nici un alt act dresat de oricare autoritate din Stat.

În schimb judecătorii s'au ținut strict de litera art. 215 și n'au admis alt atac de cât înscrierea în fals.

Unde nu s'a recurs la această cale de atac respingerea apelului contravenientului a fost sigură. Asta a fost soarta mai tuturor apelurilor, așa că mai toată apărarea părea iluzorie.

Tipic în această privință este următorul motiv de casare, care oglindește punctul de vedere al instanțelor de judecată din Ardeal și anume: „Tribunalul a violat legea când convins fiind că recurentul este nevinovat, totuși l'a respins cu acea motivare că legea generală a vămilor leagă (sic!) mâna judecătorului și este atât de severă în cât judecătorul trebuie să condamne pe contravenient în toate cazurile când acesta a omis înscrierea în fals a procesului-verbal“.

E lucru firesc ca de înscrierea în fals să nu se

facă uz de cât în cazuri rare dat fiind sancțiunile severe cari se pun în vedere prin art. 216 al L. G. V.

Motivul de casare citat mai sus a dat prilej Inaltei Curți de Casație și Justiție de a clarifica chestiunea forței probante a proceselor-verbale și a da îndrumări precise judecătorilor, stabilind jurisprudența care este în măsură de a ridica toate neajunsurile care s'au ivit mereu în judecarea cazurilor de contrabandă.

În aprecierea motivului menționat, Curtea de Casație face o distincție decisivă între faptele concrete arătate în procesele-verbale și între fapte stabilite prin deducțiune.

În ce privește faptele concrete (faptele constituind infracțiunea c. art. 203), ele trebuie primite tale quale și nu pot fi atacate de cât prin înscrierea în fals, în ce privește însă faptele stabilite prin deducțiuni și prezumțiuni ele sunt supuse aprecierii judecătorului și fără înscrierea în fals.

Iată motivele deciziei No. 555 (dosar 1791/1921) dată de către Inalta Curte de Casație și Justiție, secția Transilvăneană:

«... Înscrierea în fals numai atunci ar fi aplicabilă când agenții vamali ar fi falsificat fapte și declarațiuni în procesul-verbal, adică ar fi constatat fapte inexistente, ori ar fi indus declarațiuni cari nu s'au făcut, cu un cuvânt ar fi falsificat adevărul.

În cazul de față însă în procesul-verbal de contrabandă nu se constată ca fapt pozitiv introducerea coroadelor confiscate, ci... aceasta numai se presupune, se deduce. Aceasta e simplă concluziune, care însă nu înseamnă falzare de fapt, și ca atare n'are nevoie de a se ataca prin înscrierea în fals, pentru că exactitatea ori neexactitatea unei concluziuni ori când poate forma subiect de apreciere și examinare la instanțele judecătorești.

Nefiind stabilit ca fapt pozitiv și nici măcar cu o deducțiune exactă introducerea din afară de graniță a coroadelor... cu drept nu se poate impune nici o contrabandă.

Calificația din partea oficiului de vamă făcându-se pe baza unei constatări de fapt prin deducțiunea greșită și neexactă... faptul... nu-l leagă întrunimic pe judecător ca să nu examineze că oare starea de fapt exact stabilită constituie ori nu o contravențiune, având dreptul suveran de a califica faptul».

Această concepțiune se repetă în deciziile 459/1921, 460/1921 așa că putem vorbi de o jurisprudență constantă în direcțiunea mai sus arătată.

Această jurisprudență pune în posibilitate judecătorii de a se emancipa de aplicarea servilă a art. 215 în cazurile când procesele-verbale nu arată fapte ci numai simple deducțiuni și ipoteze.

Tocmai prin procesele-verbale redactate cu mare ușurință și care totuși prin o interpretare strâmtă

au fost acceptate fără critică din partea judecătorilor s'a stărnit indignarea unanimă a juriștilor și a publicului în Transilvania despre care am vorbit mai sus.

Cunoscând jurisprudența recentă a Inaltei Curți de Casație și făcând uz de dreptul suveran de a califica faptul, procesele vamale vor lua un curs normal și nu se va putea întâmpla cazul că judecătorul contra convingerilor proprii să condamne un contravenient.

Tot jurisprudența Curței de Casație a clarificat și chestia procedurii aplicabile în Transilvania, aplicând ea însăși dispozițiunile procedurii civile din Transilvania.

Este deci evident că toate instanțele judecătorești în Transilvania nu pot aplica o altă procedură. E logică și juridică această dispozițiune, deoarece cu introducerea legii generale a vămilor nu s'a introdus și procedura civilă a vechiului regat în Transilvania.

E deci de mirare cum s'a putut aduce în discuție în fața Tribunalului Sibiu chestiunea plății sau neplății taxelor de citații, când în sistemul procedurii civile din Transilvania nu există asemenea taxă.

În sensul vederilor de mai sus sunt și deciziunile No. 459/1921, 460/1921, ale aceleiași Curți de Casație, stabilind astfel o jurisprudență constantă și pe care ne grăbim a o aduce la cunoștința celor interesați în dorința de a face mai multă lumină în această chestiune și rezervându-ne dreptul a mai reveni asupra ei.

Dr. D. Singer

Avocat

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

Secțiuni — Unite

Audiența dela 20 Octombrie 1921

Președenția D-lui Victor Romniceanu prim-președinte

Maria Micheru cu Ministerul de Finance

REVIZUIRE. — DACĂ ACEASTĂ CALE DE ATAC POATE FI DESCHISĂ ȘI ÎN CONTRA DECIZIILOR INALTEI CURȚI DE CASAȚIE. — ART. 288 PR. CIV.

Dreptul de revizuire a deciziilor Curței de casație nefiind prescris de nici o lege care organizează căile de atac a hotărârilor judecătorești, urmează că numai hotărârile instanțelor de fond sunt susceptibile de revizuire, iar nu și acelea ale Curței de Casație.

No. 4-Respinsă ca inadmisibilă cererea de revizuire făcută de Maria Micheru contra deciziunii No. 21919 a acestei Înalte Curți, secțiuni-uite, dată în proces cu Ministerul de Finanțe.

S'a ascultat reclamanta și d-l avocat Marinescu din partea Ministerului.

D-l procuror general N. Procopescu a pus concluziuni pentru inadmisibilitatea cererei.

Curtea, deliberând,

Asupra cererii de revizuire făcută Maria Micheru în contra deciziunii cu No. 2 din 1919, dată de această Înalță Curte, secțiuni-uite;

Considerând că nici-o lege nu des. hide calea revizuirii în contra deciziunilor Curții de Casație; că, într'adevăr, procedura civilă la capitolul despre revizuirea hotărârilor, prin art. 288 și urm. prevede numai dreptul de revizuire a hotărârilor rămase definitive în instanța de apel sau prin neapelare, de unde rezultă că numai hotărârile instanțelor de fond sunt susceptibile de revizuire, nu și acelea ale Curții de Casație;

Că nici legea organică a acestei Curți nu deschide o asemenea cale de atac în contra deciziunilor ceea pronunță, ci numai calea opozițiunii în contra hotărârilor pronunțate în lipsa părții chemată la judecată (art. 64 din legea Curții de Casație);

Că, prin urmare, dreptul de revizuire a deciziunilor Curții de Casație nefiind prescris de nici o lege care organizează căile de atac a hotărârilor judecătorești, el nu poate fi admis;

Considerând că, afară de aceasta, calea revizuirii nu se poate înțelege în contra deciziunilor Curților de Casație, căci revizuirea presupune o eroare de fapt și Casația n'are în căderea ei constatarea și aprierea faptelor, ci numai îndreptarea erorilor de drept comise de instanțele de fond, așa că și din acest punct de vedere cererea de revizuire făcută de Maria Micheru este inadmisibilă.

Pentru aceste motive, respinge.

SECȚIA III

Audiența de la 16 Septembrie 1921

Președinția D-ului D. G. Tăzlăuanu, președinte

Stelian Tepeș cu Banca Comerțului din Văleni de Munte

SOCIETĂȚI COMERCIALE.—ADUNĂRI, GENERALE.—APROBAREA BILANȚULUI.—DACĂ IMPLICA ȘI RATIFICAREA OPERAȚIUNILOR FĂCUTE DE ADMINISTRATORI.—ART. 156 C. COM.

Prin aprobarea bilanțului de către adunările generale ale societăților comerciale, în virtutea îndatoririlor ce le au impuse prin art. 156 c. com., nu se face altceva de cât să certifice existența reală a capitalului social, vărsămintele făcute precum și beneficiile și pierderile suferite

de societate, fără ca această aprobare să implice și ratificarea operațiunilor administratorilor.

Astfel că, dacă în urma aprobării bilanțului se descoperă că s'au strecurat operațiuni ne-exacte sau frauduloase, administratorii pot fi chemați la răspundere pentru asemenea operațiuni.

No. 788.—Respins recursul făcut de Stelian Tepeș contra deciziunii No. 17/921 a Curții de Apel din București S. IV în proces cu Banca Comerțului din Văleni de Munte ș. a.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier Th. Crivăț. S'au ascultat d-nii avocați M. Vitzu în dezvoltarea recursului și Vasilescu-Notara în combateri.

Curtea, deliberând,

Asupra motivului I de recurs;

„Violarea și greșita aplicare a dispozițiilor art. 156, 165 178, 180, 181 și 185 cod. com., denaturare de acte și exces de putere, întrucât Curtea a judecat că adunările generale ale societăților anonime prin aprobarea bilanțului nu fac de cât să certifice existența reală a capitalului social, vărsămintele făcute, beneficiile și pierderile. În consecință Curtea, prin violarea legii, hotărăște că bine adunarea generală a dispus urmărirea recurentului pentru acte și fapte pentru care același adunare dăduse anterior descărcare”.

Având în vedere că din deciziunea atacată cu recurs se constată că Stelian Tepeș împreună cu C. Constantinescu a fost obligat să plătească suma de lei 80218, reprezentând daunele încercate de Banca intimată din cauza relei administrațiuni a celui dintâi în calitate de administrator delegat al sucursalei din Ploiești a Băncii Comerțului din Văleni de Munte.

Având în vedere că recurentul prin motivul său de recurs pretinde că a ridicat un fine de neprimire a acțiunii Băncii Comerțului din Vălenii de Munte și anume că adunarea generală a acționarilor ținută la 16 Martie 1914, dând descărcare Consiliului de administrație din care făcea și dânsul parte și aprobându-se Bilanțul pe anul 1913, nu mai putea ulterior să reclame în justiție pentru pretinse pagube suferite dintr'o gestiune pentru care s'a dat definitiv descărcarea.

Considerând că, după dispozițiunile art. 156 cod. com., adunările generale ale societăților comerciale, cu ocaziunea închiderii exercițiului anual, pe lângă alte îndatoriri mai sunt chemate să discute și să aprobe sau să modifice bilanțul.

Că, prin aprobarea bilanțului, adunarea generală nu face de cât să certifice existența reală a capitalului social, vărsămintele făcute și beneficiile precum și pierderile suferite de societate.

Că acestea fiind punctele ce se examinează de către adunarea generală, nu se poate susține că prin aprobarea bilanțului s'au ratificat toate operațiunile administratorilor, ca să se poată spune că societatea

este decăzută din drepturile sale, când ulterior s'ar constata că administratorii au lucrat cu neglijență sau au comis vre'un dol în operațiunile lor.

Că dacă, în urma aprobării bilanțului, se descoperă că s'au strecurat operațiuni neexacte sau frauduloase, administratorii pot fi chemați la răspundere pentru asemenea operațiuni, așa că nu poate fi vorba de o descărcare completă chiar când administratorii s'ar găsi în culpă;

Considerând că de altfel bilanțul nu face de cât să rezume în puține cifre situațiunea patrimoniului social, fără să arăte complexul de operațiuni din care derivă situațiunea societății, așa că lesne se poate induce în eroare asupra adevăratei situațiuni, cu tot examenul documentelor ce-l însoțesc și cu toate garanțiile luate prin lege, pentru apărarea drepturilor acționarilor.

Că astfel urmează să fie înțelese dispozițiunile sus citatului text de lege;

Că, judecând astfel, instanța de apel nu a violat dispozițiunile textului de lege mai sus arătat și nu a comis vre'un exces de putere.

Că astfel fiind, motivul de recurs fiind neîntemeiat, urmează a fi respins.

Pentru aceste motive, respinge.

TRIBUNALUL IASI S. I

Audiența dela 31 Octombrie 1921

Președenția D-lui Eugen Petit, prim-președinte

Israel Gratz cu firma Michel Hersch Manasse

EXECUȚIUNE SILITĂ.—CONTESTATIE.—MOTIVE DE FOND.—INVALIDITATEA TITLULUI.—ART. 400 PR. CIV.

Când pe calea contestației se invoacă un viciu de formă care tinde la anularea lucrărilor de urmărire, titlul în sine rămâne valid putând face obiectul unei noi executări, spre deosebire de cazul când se invoacă un motiv de fond, care tinzând la invalidarea a însăși efectului executoriu al titlului, paralizându-i în mod definitiv orice autoritate, contestația trebuie îndreptată la instanța care a pronunțat hotărârea ce se execută.

No. 271.—Declinată competența de a judeca contestația făcând de Isach Gratz în proces cu firma Michel Manasse.

S'au ascultat D-nii avocați Oscar Popovici pentru contestator și I. Popovici pentru intimat.

Tribunalul,

Văzând că Israel Gratz, comerciant din Iași face contestație la executarea ce se exercită de acest Tribunal, ordonată de Curtea de Apel Secția I-a Iași pe baza deciziunii definitive No. 106 din 8 Octombrie

1921, investită cu formula executorie sub No. 89/921 prin care se dispune evacuarea contestatorului din imobilul proprietatea intimatului Frima Michel Hersch Manasse, din Iași str. Eternitatea No. 37;

Văzând că din cuprinsul petițiunii introductive și din declarațiile avocatului lui Israel Gratz, în instanță, se stabilește că motivul contestației este că posterior pronunțării de către Curte a deciziunii ce se execută, contestatorul a obținut un nou contract de închiriere prin Oficiul local pentru acelaș apartament;

Având în vedere că art. 300 din pr. civ. împarte contestațiile în două categorii: 1) de fond și 2) de formă. Că cele dintâi le judecă instanța care a pronunțat hotărârea ce se execută, iar cele din a doua categorie sunt de competența instanței însărcinate cu executarea.

Văzând că cea de a doua categorie, după art. 400 al. III pr. civ. cuprinde numai incidentele sau contestațiunile ce se ridică asupra urmăririi însăși, deci se referă numai la viciile executării sau neîndeplinirea formelor prescise de lege, pentru punerea în aplicare a unei hotărâri;—pe când pentru categoria întâia a contestațiunilor de fond, se arată în mod enumerativ drept motive acele privitoare la înțelesul, întinderea și aplicarea dispozițiunilor hotărârii ce se execută:

Văzând că motivul invocat de contestatorul Israel Gratz, în cazul de față, că deciziunea Curții nu mai poate fi executată pentru că a obținut un nou contract de închiriere nici într'un caz nu poate fi considerat ca un motiv de formă, căci cu toate că se pretinde că contractul este posterior deciziunii Curții, a admite validitatea lui, ar însemna să se declare inoperantă și de nul efect acea deciziune;

Având în vedere că invocarea unui viciu de formă tinde numai la anularea lucrărilor de urmărire, titlu în sine rămânând valid și putând face obiectul unei noi executări, pe când invocarea unui motiv de fond invalidează însuși efectul executoriu al titlului, paralizându-i în mod definitiv orice autoritate-consecință la care se tinde în cazul de față.

Având în vedere că la modul de a vedea al contestatorului, care susține competența tribunalului, se opune în plus în mod peremptoriu și principiul a două grade de jurisdicție, a cărui corolar cere ca o instanță inferioară în grad să nu poată judeca și nici lua măsuri provizorii care să tindă la anihilarea în totul sau măcar în parte a deciziunii pronunțate de o instanță superioară în grad;

Văzând și disp. art. 108 pr. civ. și apreciind asupra cererii de cheltuieli de judecată conf. art. 138 pr. civ.

Pentru aceste motive, redactate de d-l prim președinte Eugen Petit, declină competența de a judeca contestația.

Semnați: E. Petit, I. Pogonat

TRIBUNALUL DAMBOVIȚA

SECȚIA II

Audiența de la 10 Noembrie 1921

Președenția D-lui Const. Dumitrescu, președinte

A. I. Nica cu Petre Stănescu

PROMISIUNE DE ÎNZESTRARE. — PĂRINȚI. — COPII. — OBLIGAȚIUNE NATURALĂ. — EXECUTARE VOLUNTARĂ. — VALIDITATE. — ART. 186. 1092 C. CIV.

1) După art. 186 c. civ. care confirmă caracterul facultativ al constituirei dotei de către părinți, aceștia nefiind ținuți a-și dota copii de cât în baza unei obligațiuni naturale, de aci rezultă că, pentru cazul când părinții au promis copilului o dotă în îndeplinirea obligațiunei naturale de care ei sunt ținuți de a-și înzestra copii, angajamentele luate prin asemenea promisiuni de înzestrare urmează a fi cârmuite de principiile relative la obligațiunile naturale.

2) Stabilirea existenței angajamentelor luate de părinți printr-o promisiune de înzestrare în îndeplinirea obligațiunei naturale de care ei sunt ținuți de a-și înzestra copii nu este supusă regulilor de probațiune ce se cer pentru validitatea constituirilor de dotă făcute prin contract de căsătorie, ci acelora admise de dreptul comun.

3) Predarea dotei făcută de părinte în baza unui angajament luat printr-o promisiune de înzestrare în îndeplinirea obligațiunei naturale de care sunt ținuți părinții de a-și înzestra copii este recunoscută de art. 1092 c. civ. ca valabilă în sensul că părintele numai poate cere restituirea dotei predată în executarea promisiunii de înzestrare, dacă el a executat predarea dotei de bună voe.

Tribunalul,

Având în vedere acțiunea pornită de A. I. Nica contra lui Stănescu care are de obiect obligarea acestuia de a-i lăsa în deplină proprietate și posesiune 25 arii pământ cu toate construcțiunile aflate pe el, având învecinările din acțiune.

Având în vedere și cererea de intervențiune făcută în acest proces de Ioana Stănescu cu autorizația tribunalului în favoarea și sprijinul cererei principale.

Având în vedere că din actele aflate în dosar și susținerile părților se constată că reclamantul și cu intervenienta revindică dela pârât imobilul ce formează obiectul acțiunei, pe care reclamantul l'a dat ca dotă intervenientei la trecerea acesteia în căsătorie cu pârâtul cu care astăzi este în divorț, fără ca cu această ocaziune să se fi încheiat vreun contract de căsătorie prin care soții să constate convențiunile lor bănești și să-și reguleze regimul lor matrimonial.

Având în vedere că reclamantul susține că contrctele de căsătorie prin care soții își constată convențiunile lor bănești, fiind niște contracte solemne, ele trebuiesc a fi făcute în forma autentică, proba cu martori și mărturisirea ne fiind admisibile pentru stabilirea lor. În specie pârâtul care afirmă că deține imobilul ce se revendică cu titlu de dotă, nefăcând dovada titlului său cu contrat de căsătorie în formă autentică, numitul îl deține fără cauză și deci urmează a fi obligat a-l lăsa reclamantului.

Având în vedere că pârâtul se opune la admiterea acțiunei pentru motivul că părinții fiind ținuți de a-și înzestra copii în baza unei obligațiuni naturale, pentru cazul când părintele și-a executat obligațiunea, repetițiunea dotei nu mai este admisă. În specie reclamantul înzestrând pe intervenienta care este fiica sa cu imobilul din proces la trecerea ei în căsătorie cu pârâtul, numitul nu mai poate să ia înapoi atâta timp cât ține căsătoria, aceace a dat de bună voe în îndeplinirea obligațiunei sale naturale.

Având în vedere că dovada executărei de către reclamant a obligațiunei sale naturale de a fi înzestrat pe intervenientă cu imobilul din proces a făcut-o pârâtul cu martori și cu mărturisirea reclamantului, cum și cu faptul deținerii imobilului de către pârât ca soț al intervenientei.

Considerând că art. 186 c. civ. prevăzând că copilul nu poate cere dela părinții săi vre-o parte din averea lor pentru a se căsători, confirmă caracterul facultativ al constituirei dotei de către părinți, așa că aceștia nu pot fi ținuți a-și dota copii lor de cât în baza unei datorii morale care rezultă din relațiunile de familie.

Că de acea obligațiunea părinților de a-și în-

zestra copii încetează de a fi o obligațiune civilă și subsistă în stare de obligațiune naturală.

Considerând că pentru aplicațiunea acestui principiu la cazul când părinții au promis o dotă fără înscris sau prin act sub semnătură privată, sau dupe ce au promis dota prin unul din aceste mijloace, ei au executat promisiunea prin predarea dotei, este de a se ști dacă asemenea angajamente din partea părinților sunt valabile, fiindcă ele sunt îndeplinite în baza unei obligațiuni naturale, ori promisiunea de înzestrare este nulă din cauză că nu este îmbrăcată cu formele cerute pentru constatarea unui contract solemn, iar ca consecință părintele are dreptul de a cere restituirea dotei când angajamentul luat prin promisiunea de înzestrare a fost executat.

Că pentru aceasta urmează a examina dacă angajamentele luate de părinți printr'o promisiune de înzestrare îndeplinită în baza unei obligațiuni naturale există cu toate că nu sunt constatate în forma autentică, iar în caz afirmativ care este forța obligatorie a unor asemenea angajamente și care sunt efectele executărei lor.

Considerând că convențiunile matrimoniale urmează a fi cărmuite de regulile speciale ale contractului de căsătorie când există o constituire de dotă făcută printr'un contract de căsătorie. Din dispozițiunile relative la contractul de căsătorie rezultă că aceste contracte sunt clasificate printre actele solemne, și deci pentru validitatea lor se cere ca ele să fie făcute în formă autentică, apoi că constitutorii dotei sunt ținuti pentru predarea dotei în baza unei obligațiuni civile luate printr'un contract, a cărei îndeplinire se poate urmări în justiție. Părinții fiind ținuti însă a-și înzestra copii în baza unei obligațiuni naturale, pentru cazul când ei ar promite o dotă copiilor în îndeplinirea acestei obligațiuni naturale, angajamentul luat de părinți prin promisiunea de dotă urmează a fi cărmuită de principiile relative la obligațiunile naturale. După aceste principii, obligațiunile naturale sunt caracterizate prin aceea că ele sunt recunoscute de lege numai dacă datornicul execută de bună voe plata la care este ținut în temeiul unei obligațiuni naturale, iar pentru stabilirea existenței angajamentului luat de datornic în baza lor, legea nesupunând constatarea lui printr'o anumită probă, urmează a se aplica în această privință regulile de probațiune admise pentru dovedirea obligațiunilor în general.

În acest caz, stabilirea existenței angajamentului luat de părinți printr'o promisiune de înzes-

trare în îndeplinirea unei obligațiuni naturale de care ei sunt ținuti de a-și înzestra copii nu poate fi supusă regulilor de probațiune ce se cer pentru validitatea constituirilor de dotă făcute prin contract de căsătorie, ci acelora admise de dreptul comun. Pentru aceasta în specie proba mărturisirii reclamantului administrată de pârât este admisibilă pentru a dovedi că reclamantul a trecerea la căsătorie a fiicei sale cu pârâtul, în îndeplinirea obligațiunei naturale de care sunt ținuti părinții de a-și înzestra copii, a promis și a dat intervenientei ca dotă imobilul din proces dupe cum este admisibilă proba cu martori pentru dovedirea faptelor materiale ale executărei angajamentului luat prin promisiunea de înzestrare cu predarea sau transmisiunea posesiunei imobilului dat ca dotă.

Considerând că, în ceace privește forța obligatorie a promisiunei de înzestrare, în ipoteza în care promisiunea de dotă s'a făcut fără înscris, angajamentul părintelui de a dota fiind luat în îndeplinirea unei obligațiuni naturale, nu poate constitui pentru el o obligațiune valabilă a cărei executare să fie asigurată creditorului printr'o acțiune. Într'adevăr, obligațiunile naturale deosebindu-se de cele civile prin aceea că creditorul natural n'are acțiune contra datornicului, el nu poate spera plata sa de cât dela libera voință a acestuia. În cazul însă când părintele se recunoaște dator și promite prin act sub semnătură privată a plăti o dotă, se susține prin aplicarea principiilor relative la materia obligațiunilor naturale, că înscrisul ne conținând altceva de cât o simplă mărturisire a datorii cu indicarea intențiunei din partea datornicului de a o plăti, el ar constitui pentru creditor un titlu al însăși creanței sale naturale. Acest titlu constatând deci un angajament din partea părintelui luat tot în îndeplinirea unei obligațiuni naturale, creditorul de asemenea n'ar avea acțiunea pentru executarea lui. Dupe o altă părere se admite prin aplicarea acelorași principii că înscrisul constituie chiar un angajament civilmente obligatoriu pentru datornic, de oarece prin emiterea înscrisului s'a schimbat prin operarea unei novațiuni, natura obligațiunei din naturală în civilă, astfel că, prin aceasta, înscrisul a dat naștere acțiunei care lipsea creditorului pentru revendicarea dotei promise.

Considerând că în ceace privește efectele îndeplinirii angajamentului luat printr'o promisiune de înzestrare, în cazul când părintele și-a executat angajamentul predând dota făgăduită, repetițiunea ar fi posibilă din cauză că obligațiunea

plătită are caracterul unei obligațiuni naturale, numai dacă predarea dotei s'ar fi făcut din eroare, ceace ar avea loc când părintele s'ar fi executat crezându-se civilmente ținut (art. 992, 993. c. civ.). Dacă însă predarea dotei s'a făcut de bună voe, adică cu știință că se plătește o datorie naturală, conform art. 1092 c. civ. dupe care repetițiunea nu este admisă în privința obligațiunilor naturale care au fost plătite de bunăvoe, părintele nu mai poate cere restituirea dotei plătita de bunăvoe. Dar, în ipoteza în care prin executarea promisiunii de înzestrare efectuată prin înscris în îndeplinirea unei obligațiuni naturale, părintele este considerat că a executat predarea dotei, fiindcă s'a crezut civilmente ținut la aceasta, predarea dotei nu poate fi socotită că este făcută de către părinte, numai cu știința că plătește o datorie naturală, dar că ea este chiar un efec al executării unei creanțe civile. În aceste din urmă cazuri deci, executarea angajamentului luat printr'o promisiune de înzestrare îndeplinită în temeiul unei obligațiuni naturale, pr ducând ca efect că ea face valabil plata, părintele care și-a executat angajamentul nu mai poate cere restituirea dotei predată în executarea promisiunii de înzestrare.

Că așa fiind, în specie, stabilindu-se că reclamantul la trecerea în căsătorie a fiicei sale cu pârâtul, în îndeplinirea unei datorii naturale ce rezultă pentru el din raporturile de familie, a promis intervenientei ca dotă imobilul din proces, apoi și-a executat angajamentul luat prin promisiunea de înzestrare predând dota promisă, prin aceasta potrivit principiilor de mai sus, predarea dotei este recunoscută de lege ca valabilă, de oarece ea a fost efectuată de reclamant în îndeplinirea unei obligațiuni naturale de care sunt ținuți părinții de a-și înzestra copii lor, la executarea căreia el a consimțit de bună voe fiindcă s'a crezut obligat, iar ca consecință repetițiunea lucrului ca dotă de către reclamant nu este admisibilă și deci acțiunea sa în revendicare este nefundată.

Considerând că în ceace privește acțiunea în revendicare făcută de interveniență, deși se stabilește că aceasta în urma înzestrării sale de către reclamant cu imobilul din proces a devenit proprietara imobilului, însă în vedere că intervenienta care este soția pârâtului a fost înzestrată de tatăl său cu imobilul din proces pentru a-o ajuta în susținerea sarcinilor căsătorii în calitate de soț al intervenientei, prin efectul îndeplinirii obligațiunei acesteia de a contribui cu averea

ei la sarcinile care decurg din căsătorie, cererea de revendicare nu poate fi încuviințată, ea fiind lipsită de interes în timpul căsătorii. Într'adevăr, între intervenientă și pârât ne formându-se contract de căsătorie pentru regularea drepturilor respective ale soților în privința bunurilor, regimul dintre ei nu poate fi cel convențional ci cel legal, adică intervenienta și pârâtul sunt considerați ca căsătoriți sub regimul parafernă (al separării de bunuri, art. 1223, 1283 c. civ.). Reclamantul înzestrând pe intervenientă cu imobilul din proces pentru a-o ajuta în susținerea sarcinilor căsătorii, contractarea căsătorii cu pârâtul a dat naștere obligațiunei din partea intervenientei de a contribui cu averea ei personală la sarcinile care decurg din legătura căsătorii (art. 194 și 1284 c. civ.). Pârâtul folosindu-se dimpreună cu intervenienta de imobilul ce se revendică în tot timpul căsătorii, prin aceasta se înțelege că intervenienta în executarea obligațiunei sale de a contribui cu averea ei la sarcinile căsătorii, a destinat imobilul ce formează obiectul acțiunei în revendicare pentru locuința sa și a pârâtului, sau pentru a fi utilizat de acesta în interesul căsnicii. În asemenea caz, revendicarea imobilului de către intervenientă nu poate fi admisă, ea echivalând dacă ar fi încuviințată cu o isgonire a soțului din domiciliul conjugal și deci ar constitui o sustragere din partea intervenientei de la îndatorirea ei de a contribui la sarcinile căsătorii cu din averea sa proprie. Pârâtul fiind deci creditor al intervenientei pentru contribuțiunea ei la sarcinile căsătorii este în drept de a-se folosi de imobilul din proces care servește la susținerea sarcinilor căsătorii, dimpreună cu intervenienta, astfel că, pe de o parte, cererea de revendicare a intervenientei nu este admisibilă, ea neputându-se sustrage de la îndeplinirea obligațiunei sale de a contribui cu imobilul din proces la susținerea sarcinilor căsătorii, iar pe de altă parte pârâtul se poate împotrivi și acțiunei în revendicare a reclamantului prevalându-se de efectele pe care le-a produs înzestrarea intervenientei de către reclamant cu imobilul din proces în îndeplinirea obligațiunei naturale de care sunt ținuți părinții de a-și înzestra copii.

Că, prin urmare, atât acțiunea principală cât și cea de intervențiune ne fiind întemeiate, ele cată a fi respinse ca atare.

Pentru aceste motive, redactate de d. Președinte, respinge acțiunile ca ne fundate.

Semnați: C. Dumitrescu, V. A. Ionescu.